

er, skal jo ikke forhindre os i også på dette område at være et foregangsland.

Ellers generelt tak for behandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 45: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om forsikringsvirksomhed og realkreditloven. (Partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 1/4 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det fremsatte lovforslag om partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning svarer helt til lovforslag nr. L 95 fremsat den 20. november 1997 af fru Kirsten Jacobsen m.fl., og der henvises i lovforslaget til enudredningen af advokat, dr. jur. Jan Schans Christensen.

På baggrund af enudredningen har der været en række møder med deltagelse af enudrederen, Finanstilsynet og repræsentanter for den finansielle sektor og for Økonomiministeriet, og på baggrund af de drøftelser havde regeringen planlagt at fremsætte en række lovforslag i denne folketingsamling, hvori det bl.a. foreslås at ændre og udvide partsbegrebet i de finansielle tilsynslove. Men på grund af folketingsvalget og den forestående EU-afstemning har Folketinget imidlertid ønsket, at kun de

absolut nødvendige lovforslag blev fremsat efter valget, og fremsættelsen af lovforslagene om ændring af bl.a. partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning er derfor udskudt til næste folketingsamling.

Jeg synes derfor, fremsættelsen af dette forslag på nuværende tidspunkt er udtryk for dårlig timing, og hertil kommer, at jeg ikke kan støtte forslaget. Og dybest set synes jeg ikke, det er en fair fremgangsmåde, for som jeg allerede har sagt, har regeringen indgået et samarbejde med Folketinget om at begrænse lovgivningsarbejdet i forsommerperioden, men samtidig behandler Folketinget altså private lovforslag om nøjagtig de forhold, som regeringen har ønsket at fremsætte lovforslag om, og så er der jo ikke rigtig noget grundlag for en aftale mellem regeringen og Folketinget.

I de lovforslag om ændring af de finansielle tilsynslove, som regeringen planlægger at fremsætte i næste folketingsamling, foreslås der indsat en ny paragraf vedrørende partsbegrebet.

Som udgangspunkt fastholdes det, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene det institut, som en afgørelse truffet af tilsynet retter sig mod.

Herudover foreslås der en udtømmende opremsning af situationer, hvor andre end instituttet kan få partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser.

Endelig foreslås der indsat en generel bestemmelse, hvorefter et bestyrelsesmedlem, en revisor, en direktør og andre ledende medarbejdere får partsstatus i deres egen sag, hvis Finanstilsynet udsteder pålæg eller påtaler forhold, der retter sig direkte mod de pågældende. Det er en udvidelse i forhold til det hidtidige partsbegreb.

Schans Christensen peger på en række situationer, hvor det bør overvejes, om der bør tillægges kunder partsstatus. Men efter en gennemgang af disse situationer er det ikke fundet relevant at udvide partsbegrebet til at omfatte kunder. Og da der er tale om konkrete situationer, er der også tale om konkrete begrundelser for ikke at udvide partsbegrebet.

Overordnet er begrundelsen, at Finanstilsynet ikke kan udstede pålæg eller påtale forhold direkte over for kunder i et institut, og som eksempel herpå kan nævnes hensættelser på kunder i et pengeinstitut.

En hensættelse er en vurdering af en kundes muligheder for at tilbagebetale sit lån, og pen-

geinstituttet meddeler normalt aldrig sin vurdering til kunden. Og når Finanstilsynet så stiller krav om, at der foretages en hensættelse på en kunde, er det udtryk for, at Finanstilsynet på baggrund af de oplysninger, som pengeinstituttet har om kunden, ikke finder, at reglerne om værdiansættelse af debitorer m.v. er overholdt. Men hovedparten af alle hensættelser foretages af pengeinstituttet selv, eventuelt efter krav fra pengeinstituttets revision.

Det er vigtigt at holde sig for øje, hvad det er for oplysninger, der eventuelt ville kunne opnås aktindsigt i: Det vil normalt være de oplysninger, som kunden selv har givet til pengeinstituttet, samt selve oplysningen om hensættelsen. Og hvis Finanstilsynet i forbindelse med en inspektion forøger hensættelsen på en kunde, sker det jo ofte i enighed med det pågældende pengeinstitut.

En ændret værdiansættelse af en kundes lån vil derfor typisk ikke have karakter af et pålæg fra Finanstilsynet. Og hvis kunden fik partsstatus, når Finanstilsynet krævede en hensættelse, ville det blive fuldkommen vilkårligt, hvilke kunder der ville kunne få viden om, at pengeinstituttet havde en hensættelse på dem. Det ville jo afhænge af, om hensættelsen var foretaget af banken selv, af dens revision eller – efter en inspektion – af Finanstilsynet.

Det ville således kun være de hensættelser, der var foretaget af Finanstilsynet, kunden i givet fald ville kunne få viden om. Og kundens viden om en hensættelse kan forringe pengeinstituttets forhandlingssituation med en kunde om vedkommendes engagement, og en sådan tilfældig retsstilling forekommer ikke rimelig.

Såfremt Finanstilsynet pålægger et pengeinstitut at hensætte på et udlån, er det op til pengeinstituttet at vurdere, om hensættelsen skal have konsekvenser for kunden. Finanstilsynet har ikke hjemmel til at kræve, at et pengeinstitut reagerer over for kunden. Tilsynet kan derfor heller ikke kræve, at engagementet opsiges, eller at pengeinstituttet indhenter øget sikkerhed for engagementet.

Endelig skal det understreges, at et pengeinstitut kan forøge et udlån, selv om der er hensat på kunden.

Et pålæg om hensættelser er således alene et forhold mellem Finanstilsynet og pengeinstituttet om pengeinstituttets regnskabsaflæggelse. Og et pålæg om hensættelser har ikke umiddelbart konsekvenser for kunden, og derfor er det

ikke et grundlag for at tillægge kunden partsstatus.

De kunder, hvis forhold har ført til hensættelser efter reglerne, og som derfor ikke giver anledning til yderligere hensættelser, fordi tilsynet, jeg havde nær sagt tilfældigvis, er på inspektion og ikke har bemærkninger til hensættelserne, vil altså ikke have partsstatus, jf. lovforslag nr. L 45.

Det viser, synes jeg, at L 45 ikke er et rimeligt forslag, og derfor kan regeringen ikke tilslutte sig L 45. Og jeg vil i øvrigt appellere til Folketingets partier om at behandle dette lovforslag fremsat af fru Kirsten Jacobsen i sammenhæng med regeringens kommende lovforslag.

Frode Sørensen (S):

Dette lovforslag fra Fremskridtspartiet er jo en uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 95 fra forrige folketingssamling, hvor forslaget på grund af valgets udskrivelse ikke nåede at komme til første behandling. Og som ministeren jo lige har gjort opmærksom på, vil regeringen i næste samling fremsætte lovforslag, hvor partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning vil blive foreslået ændret og udvidet.

Når Finanstilsynet undersøger forhold i et pengeinstitut, anses alene pengeinstituttet som part og ikke den kunde, som undersøgelsen omhandler.

I forbindelse med, at dette lovforslag tidligere blev behandlet, var man inde på, om partsstatus eventuelt også skulle være gældende, når der foretages hensættelser på en kunde enten på bankens eget initiativ eller efter samtaler med Finanstilsynet. En sådan hensættelse beror på en konkret vurdering af en kundes fremtidige evne til at tilbagebetale et lån eller på, at den bagvedliggende sikkerhed skønnes at have ændret sig negativt.

Socialdemokratiet mener ikke, at det er hensigtsmæssigt at orientere kunden om en sådan hensættelse, der mest har noget at gøre med en opgørelse af bankens samlede risici.

Som nu næsten forhenværende bankmand glæder jeg mig i øvrigt over, at rigtig mange af de hensættelser, som var nødvendige for år tilbage, nu er ved at blive tilbageført eller kan betragtes som sølv på hyldeerne.

Når der foretages hensættelser, er det jo ikke sådan, at kundens dagligdag forandres i forhold til banken, og det er jo heller ikke sådan, at der ikke er mulighed for at opnå yderligere kreditudvidelser, hvorfor det at give en kunde

partsstatus i sådan en sag efter min mening er ganske unødvendigt.

Vi kan derfor ikke støtte det fremsatte lovforslag, men vi ser positivt hen til de drøftelser, som ministeren har annonceret kommer i næste samling.

Pia Larsen (V):

Som nævnt ved mange tidligere lejligheder anser Venstre det nuværende partsbegreb i den finansielle tilsynslovgivning for at være for snævert. Blandt andet har vi i en beretning afgivet af Folketingets Erhvervsudvalg om dette emne tilkendegivet, at vi ved en kommende ændring af loven vil henholde os til advokat, dr.jur. Jan Schans Christensens bemærkninger i den såkaldte eneudredning fra 1996 om tavshedspligt og partsbegreb i den finansielle tilsynslovgivning. Disse bemærkninger er stort set gengivet i bemærkningerne til dette lovforslag, og derfor vil jeg ikke gentage dem her.

Det fører så til, at Venstre i princippet kan støtte Fremskridtspartiets lovforslag, men også kun i princippet. Selve lovteksten er nemlig ikke uddybende nok efter Venstres mening. Vi ville gerne have tilføjet i selve lovteksten, at der tilfælde for tilfælde skal være tale om en konkret vurdering, formentlig fra Finanstilsynets side, om, hvorvidt der kan tildeles visse partsbeføjelser til andre berørte interesser end de tilsynsbelagte virksomheder. Dette er helt i overensstemmelse med oplægget i eneudredningen.

Hvis lovteksten udformes, som forslagsstillerne ønsker det, frygter jeg, at vi kommer for tæt på en udhuling af tavshedspligten.

Venstre har tidligere tilkendegivet, at vi anser de nuværende tavshedsbestemmelser for gode nok. Vi ønsker ikke at risikere, at tillidsforholdet mellem de finansielle virksomheder og Finanstilsynet belastes, fordi der er tvivl om, hvilke oplysninger om den enkelte finansielle virksomhed, Finanstilsynet vil holde inden døre. Hele vort tilsyns- og kontrolsystem hviler på denne tillid.

Derfor bekymrer det mig da også, at forslagsstillerne i et bilag til lovforslaget har ladet optrykke en række besvarelser angående tavshedspligten. Kun et enkelt handler specifikt om partsbegrebet. Hvad er det egentlig, Fremskridtspartiet vil med dette lovforslag?

I Venstre ønsker vi som nævnt at være sikre på, at partsbegrebet holdes adskilt fra tavshedsbestemmelserne. Derfor tør vi ikke – for at sige

det lige ud – sige ja til Fremskridtspartiets lovforslag, som det ligger her og nu.

Pernille Sams (KF):

Det er nu et par år siden, en ændring af partsbegrebet i den finansielle tilsynslovgivning viste sig påkrævet, og et par år siden, vi utvetydigt sagde til daværende erhvervsminister Mimi Jakobsen, at vi ønskede at følge de anbefalinger op, der i den henseende kom i forbindelse med Jan Schans Christensens eneudredning. Og vi har gentaget denne melding adskillige gange i de forløbne år og måneder, også over for den nuværende økonomiminister, som nu er ansvarlig for området, og vi har også været kaldt til møde om sagen, og vi er kommet med, hvad vi selv opfatter som meget afbalancerede og gode råd til regeringen om, hvordan man kunne komme videre.

F.eks. kunne man bløde fortolkningen af partsbegrebet op – ikke nødvendigvis ændre hele molevitten, men bare bløde fortolkningen op for ikke at få den eksisterende formulering til at virke helt unødigt restriktiv og firkantet, sådan som den har været praktiseret i virkelighedens verden i de forløbne år.

Og så sent som for et års tid siden lovede økonomiministeren, at der ville ske noget i folketingssamling 1997-98, og et stykke tid så det ud, som om der ville ske noget, men det har jo ikke været tilfældet, og derfor må jeg sige, at nu er vi snart parat til at støtte Fremskridtspartiets formuleringer.

Efter vores opfattelse vil de meget brede formuleringer, der anvendes i Fremskridtspartiets nærværende forslag, dog udvide partsbegrebet ganske voldsomt og i visse sammenhænge også for voldsomt. Derfor vil der skulle ske en indskrænkende og klar afgrænsning og fortolkning i bemærkningerne, før vi kan sige ja til noget, der minder om det her. F.eks. skal man jo ikke være part i en sag, blot fordi Finanstilsynet har krævet hensættelser på ens engagement i et pengeinstitut. Men i princippet er vi enige i, at ikke kun virksomheder, men også personer, der rent faktisk bliver part i en sag, skal have partsstatus.

Men det rigtige må være, at det her forslag behandles samtidig med det forslag, som regeringen nu gentagne gange og også i dag har lovet Folketinget, og det håber jeg kan ske så hurtigt, at det her ikke bliver ved med at være en farce, som kører over Folketingets bord flere

gange om året, som det nu har været tilfældet i det sidste par år.

Aage Frandsen (SF):

Da SF's ordfører, fru Christine Antorini, ikke kan være til stede, skal jeg på SF's vegne sige, at vi støtter princippet om udvidet partsindsigt. Om det konkrete forslag så er det rigtige, og om der er nogle ting af teknisk art og nogle afgrænsninger, som ikke er helt præcise, vil vi godt vende tilbage til i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Hvornår det her skal gennemføres, kan man jo altid sætte spørgsmålstejn ved, og under alle omstændigheder kan man jo spørge, hvor mange love vi i en hast skal vedtage i denne folketingssamling. Men omvendt må man jo også sige, at det her jo er noget, der har været længe undervejs.

Vi kan altså give vores principielle tilslutning til lovforslaget. Men om det skal vedtages i denne samling, og om det præcis er i denne udformning, vil vi gerne se nærmere på.

Og så skal jeg på Enhedslistens vegne udtale en tilsvarende principiel tilslutning til forslaget.

Egil Møller (DF):

Dette lovforslag tager sigte på at udvide partsbegrebet i de forskellige finansielle love. Her ved bliver kunder i pengeinstitutter, forsikringsselskaber og realkreditinstitutter betragtet som parter, når det vedrører deres kundeforhold til disse institutter.

Vi har i Dansk Folkeparti forståelse for, at der med lovforslaget vil blive rettet op på det misforhold, der indtil nu har været i den eksisterende lovgivning.

Med hensyn til de gældende regler for Finansstilsynets tavshedspligt er det vor opfattelse, at de er for stramme, idet den parlamentariske kontrol med forvaltningen ikke giver lovgivningsmagten mulighed for tilstrækkelig indsigt.

Dansk Folkeparti ser positivt på lovforslaget.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag om at udvide partsbegrebet i den finansielle lovgivning, sådan at f.eks. kunder i pengeinstitutter, forsikringsselskaber og realkreditinstitutter bliver betragtet som parter i sager, der vedrører kundens forhold i de finansielle institutter.

Økonomiministeren påtænker at fremsætte forslag i næste samling, der udvider partsbegrebet i den finansielle lovgivning betragteligt, og det ser vi i Det Radikale Venstre frem til. Udvidelsen skal kunne fungere også i praksis, og det er derfor vigtigt at indrette partsbegrebet på en sådan måde, at der ikke bliver rokket ved den generelle tillid til det finansielle system.

Vi er opmærksomme på, at der er opstået tvivl med hensyn til partsbegrebet i visse situationer, og problemstillingerne er derfor blevet indgående belyst i Jan Schans Christensens enudredning om emnet, og det er blandt andet dette grundige arbejde, der ligger til grund for økonomiministerens kommende lovforslag, som vi i Det Radikale Venstre ser frem til.

Det Radikale Venstre kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg har normalt stor respekt for fru Kirsten Jacobsens mistillid og kontrollerende virksomhed over for den finansielle sektor, og derfor har jeg vel også ment, at jeg skulle have sympati og forståelse for dette forslag.

Jeg må dog indrømme, at jeg døjer lidt med at forstå behovet for det udvidede partsbegreb. Jeg må indrømme, at jeg heller ikke har læst Jan Schans Christensens udredning, så det kan ske, at det er det, jeg mangler.

Og alene på grund af min egen manglende indsigt og tid til at sætte mig ind i problemstillingen nu, vil jeg faktisk stemme imod forslaget, og jeg kan forstå, at det kommer op i næste samling, og så vil jeg meget gerne være med til at se positivt på det.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Kirsten Jacobsen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jamen så kan økonomiministeren og jeg jo endelig få mulighed for at blive uenige.

Men inden jeg beskæftiger mig med regeringens holdning til forslaget, vil jeg gerne takke dem, der er positive, og jeg kan konstatere, at der nu er et lige så bredt ønske om at få rettet op på denne situation, som der også var før valget. Det vil jeg godt sige med det samme, så det ikke skal stå som en eller anden myte.

Hvis der er behov for, at man skal sikre, at man ikke kan gå hen og kontrollere bankens hensættelser, kunne vi sagtens finde ud af det.

Det er ren teknik. Det er ren teknik. Men med de sager, vi har været præsenteret for her i Folketinget, af fuldstændig uacceptabel karakter med det kæmpearbejde, der ligger med alle de mange spørgsmål, der er stillet, er det klart for enhver, at det er uacceptable forhold, at kunderne ikke er parter i deres egen sag, når det drejer sig om de finansielle virksomheder.

Vi har været igennem en sag i Sø- og Handelsretten, hvor en mand blev bragt på fallittens rand, fordi han ikke kunne få partsindsigt i sin egen sag, og efter mange, mange retsmøder vandt han endelig til sidst. Det havde man så været fri for.

Vi har i den aller-, allerfriskeste erindring det mystiske, som foregår i sagen omkring Færø-banken, nemlig at færingerne, som skal betale regningen, ikke er parter i egen sag, men det er Finansieringsfonden og Den Danske Bank. Alligevel er det færingerne, der har måtte anlægge sag. Det er mere mystisk end det mystiske.

Så vil jeg godt gå over til økonomiministeren. Det er jo sådan, at når man ikke kan finde de rigtige undskyldninger, må man finde på et eller andet andet kunstigt, og det må økonomiministeren jo sådan set selv om.

Proceduren om, hvorfor dette forslag blev fremsat nu, vil jeg gerne kort forklare økonomiministeren, og jeg vil gøre det ganske kort: Igennem 3 år har man prøvet på at få en løsning på den her problemstilling. Det er ikke engang lykkedes at få svar. Det er lykkedes at få henholdende svar både fra den nuværende økonomiminister, fra tidligere erhvervsministre, og jeg ved ikke hvem hele vejen rundt. Det gik så vidt, at før valget var man nødt til at spørge statsministeren, hvornår man kunne forvente at få svar, og den liste, som Udvalgsafdelingen var i stand til at medsende, over alle de løfter om svar, vi havde fået, viste et spørgsmålsforløb på over 2 år.

Det sidste, vi har fået at vide, og det er jo lidt sjovt, nu vi skal stemme om Amsterdamtraktaten, er, at i den fine forening dernede i Bruxelles har man så besværlig en forretningsgang, at man ikke som dansk økonomiminister kan spørge Kommissionen, hvordan de andre EU-lande har implementeret det her direktiv og de her bestemmelser. Nej, man har et system, som går ud på – det er i hvert fald de oplysninger, som jeg hidtil har fået – at det er en stor, besværlig procedure, og man er nu i gang med at tilskrive samtlige danske ambassader rundt omkring, som så må sende medarbejdere ud til

de nationale parlamenter for dér at undersøge, hvordan de nationale parlamenter har vedtaget det her.

Jeg er nødt til at sige, at hvis man er bestyrelsesmedlem i en forening og ikke kan få bedre informationer, skulle man måske gøre noget ved vedtægterne, og det kunne jeg så anbefale ministeren at få gjort, når hun ellers befinder sig til møderne dernede.

Uanset timing eller andet er der et latent behov for, at kunder får indsigt i egne sager, og hverken det første bankdirektiv eller det andet bankdirektiv har forbudt Danmark at give danske kunder indsigt i egne sager. Det har Justitsministeriets Lovafdeling klart og tydeligt slået fast. Det har eneudrederen også.

Og hvis ministerens eneste problem er, at man ikke skal kunne kontrollere bankens hensættelser, jamen så skal vi gerne medvirke til, at det kan blive præciseret i udvalget.

Når jeg hidser mig så voldsomt op, er det jo, fordi økonomiministeren var i samråd i Erhvervsudvalget forleden dag om EU-sager. Der var omdelt et papir under alm. del, bilag 17, og deri kunne man læse, hvordan Kommissionen nu går rundt og overvejer, hvorvidt man skal give tredjelande ret til at få den her indsigt, som danskere altså ikke kan få. Det er virkelig grove løjer. Det er virkelig grove løjer. Det var endnu mere groft, at økonomiministeren slet ikke var i stand til at besvare udvalgets spørgsmål om, hvorfor det er sådan. Men jeg imødeser – jeg håber, ministeren heroppe fra vil bekræfte det – at inden der er gået alt for mange dage, vil man være i stand til at give os nogle svar, som er til at forholde sig til.

Det kan ikke passe, at man skal trækkes rundt i en manege, når der er et flertal i Folketinget, som virkelig synes, at her bør der gøres noget. Og jeg kan ikke forstå Venstres holdning i denne sag. Nu er forslaget blevet behandlet to eller tre gange. Vi har også haft tavshedsbestemmelserne med. Vi fandt ud af, at De Konservative og Venstre ikke var villige til at ændre på tavshedsbestemmelserne. Det tog vi ud af forslaget.

Tilsyneladende bliver Venstre mere og mere bange for sin egen skygge. Jeg har den opfattelse, at Venstre måske laver flere og flere aftaler med regeringen, og at det er det, der er årsagen. Når man så engang får en bestemmelse i et forslag fra ministeren, når det passer regeringen, vil man have, jeg ved ikke hvor mange undtagelser, som slet ikke er til at administrere.

Det er meget, meget enklere at sige, at hvis man har en sag med et pengeinstitut eller en anden finansiel virksomhed, er det selvfølgelig sådan, at man er part i sagen, og så skal det selvfølgelig også være sådan, at man kan anke over de påbud, der kommer, til Erhvervsankenævnet. Det er jo også en af konsekvenserne af det partsbegreb, man har i dag. Alle er også enige om, at det er uacceptabelt, men der er ingen, der vil gøre noget ved det. I dag har regeringen kun den ene undskyldning, at fordi man skal have en folkeafstemning og man ikke skal have så mange lovforslag, skulle man slet ikke have fremsat det her forslag.

Jeg kan love økonomiministeren for, at både partsbegrebet og tavshedsreglerne vil med jævne mellemrum blive taget op af Fremskridtspartiet, indtil der er en acceptabel løsning. Det skal ikke få lov til at ligge og sylte. Og jeg kan også garantere ministeren for, at hvis ikke snart der kommer svar på de spørgsmål om, hvordan andre EU-lande har håndteret de her sager, så må vi selv til at begynde at finde ud af, hvordan tingene hænger sammen i EU. Jeg synes, svar-tider på tre år trodser enhver beskrivelse, og hvis EU-systemet er så trægt, kan jeg godt forstå, at mange flere efterhånden får betænkeligheder ved at blive medlem af det bureaukratiske forum.

Men i udvalget vil vi endnu en gang stille de spørgsmål, der klart og tydeligt påviser, at det er nødvendigt, og for vores skyld kan vi såmænd godt vente til efter sommerferien og den nye samling og behandle det en gang til sammen med ministerens forslag, men ministeren får ikke fred for Fremskridtspartiet, før den her sag er løst, og det kan ministeren så tage som et løfte eller en trussel. Det må ministeren selv om.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg kan meddele fru Kirsten Jacobsen, at Venstre ikke er bange for noget som helst, måske bortset fra – når vi taler om det her emne – at få sammenblandet tavshedspligten med partsbegrebet.

Vi mener godt, det kan adskilles, og det var dér, vores forbehold lå. Derfor spurgte jeg i min ordførertale fru Kirsten Jacobsen eller Fremskridtspartiet om, hvorfor man skulle optrykke adskillige besvarelser, som vedrører tavshedspligten og ikke partsbegrebet, og hvorfor der i det sidste afsnit af bemærkningerne til lovforslaget pludselig står noget om, hvad Frem-

skridtspartiet ønsker med tavshedspligten, hvis det forholder sig sådan, at dette lovforslag kun handler om partsbegrebet.

Partsbegrebet er vi ikke særlig uenige med Fremskridtspartiet i.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Nu havde vi ellers sådan en god tone under de to foregående sager.

Det er ikke kun et procedurespørgsmål, som jeg har fremført i forhold til L 45, og jeg synes heller ikke, at det er regeringen, der trækker nogen rundt i manegen. Det er vanskelige spørgsmål, og det er også vidtgående spørgsmål, vi drøfter og har drøftet igennem længere tid.

Jeg oplever det som en fremstrakt hånd fra fru Kirsten Jacobsen, når fru Kirsten Jacobsen til sidst siger, at det til efteråret så også må være sidste gang, hvis vi skal behandle forslagene sammen. Nu er det jo ikke sikkert, at jeg kan stille fru Kirsten Jacobsen fuldstændig tilfreds til efteråret.

Samtidig efterlyser fru Kirsten Jacobsen svar på en lang række spørgsmål, og jeg erkender, at nogle af spørgsmålene har været længe undervejs, men det er nu min opfattelse, at der er kommet svar på alle spørgsmålene. Derfor vil jeg meget gerne bede om at få at vide – det kan jo ske gennem udvalget – hvilke spørgsmål der endnu ikke er besvaret, for jeg mener, at jeg har skrevet svar under på det, som fru Kirsten Jacobsen brugte lidt tid på at beskrive, nemlig det besværlige i at få indsigt i, hvad 14 andre lande har gjort, når de har gennemført de forskellige direktiver.

Så for at vi kan få afklaret det, vil jeg gerne tale stille og roligt med fru Kirsten Jacobsen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg først sige til fru Pia Larsen, at det her forslag handler kun om én ting i dets paragraffer, og det er dem, der lovgiver her i Folketinget. Jeg ved, at fru Pia Larsens indsigt på dette område er så stor, at det er unødvendigt for mig at stå og manuducere Venstres ordfører i, at der ikke er noget som helst om tavshedsbestemmelser i de lovparagraffer, der er nævnt her.

Det er der ikke af én eneste grund, for vi synes, at hvis der er et stort flertal, der vil have gennemført ændringer med hensyn til partsbegrebet, så gør vi det først, selv om Fremskridtspartiet er uenig med Venstre, når det gælder tavshedspligten. Men når vi i bemærkningerne

skriver et afsnit om tavshedspligten, er det selvfølgelig for at fortælle uden for huset, at Fremskridtspartiet ikke har ændret signaler på det område.

Men fru Pia Larsen ved lige så godt som jeg, at det er lovparagrafferne, som gælder, og ingenting andet. Jeg vil oven i købet gå så langt, at hvis det var et spørgsmål om, at man skulle kunne kontrollere hensættelser, så gav jeg allerede tilsagn om at se på det. Det er ikke så nødvendigt.

Og til økonomiministeren: Der er to ting, jeg er enig i. Det her er vanskeligt, det er vidtgående, og det har været drøftet længe. Ja, det har været mere end 3 år undervejs, og hvis der er kommet svar på alle de spørgsmål, vil det alligevel ikke rette op på, at svarene har været mere end 2½ år undervejs. Det vil heller ikke rette op på den situation, at man i EU-systemet ikke har mulighed for at tage ned i Kommissionen og finde ud af, hvad andre EU-lande gør.

Vi har fået regeringens oplysninger, som siger, at fremgangsmåden, som gør det så besværligt og kompliceret, går ud på, at man må sende besked til samtlige danske ambassader og derfra sende folk ud i nationale parlamenter, og det er begrundelsen for den meget lange svartid.

En ekspeditionstid i EU-systemet af den karakter synes jeg ikke er hensigtsmæssig. Det tror jeg for øvrigt heller ikke at økonomiministeren selv synes. Det, jeg sagde til økonomiministeren, var: Det var måske en idé at begynde at slå lidt i bordet med hensyn til det bureaukrati, sådan at parlamentet her, som skal udarbejde en lovgivning, som danskerne skal rette sig efter, som er dikteret i Bruxelles, i det mindste kan få mulighed for at finde ud af, om andre EU-lande også overholder de samme betingelser, eller om vi går hen og laver konkurrenceforvridning mod danske virksomheder eller personer den ene gang efter den anden. Det tror jeg heller ikke økonomiministeren måske er så uenig i.

Jeg har altså den opfattelse, og det har Fremskridtspartiet, at én ting er, at det er godt at være duks og opføre sig pænt i klassen, men man skal ikke være så dum, så alle andre de står og griner ad én og kan gennemføre det, fordi de ikke implementerer direktiverne, som man altså er dumme nok i Danmark til at skynde sig at få implementeret, så snart man ser en direktivtekst.

Hermed sluttede forhandlingen og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 54: Forslag til lov om ændring af lov om leje og forskellige andre love. (Ændring af lejelovens anvendelsesområde og forskellige revisionsbestemmelser).

Af bolig- og byministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 15/4 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Vi er i Socialdemokratiet meget enige i den vurdering, som boligministeren har lagt for dagen: Vi er i en situation, hvor der vil være så kort tid, inden Folketinget skal holde efter den netop overståede valgkamp, at det ville være helt uretmæssigt at fremlægge et så kompliceret og stort forslag, som en ny lejelov ville være. Det er vi enige i.

Derfor kan vi også til fulde støtte de små præciseringer, som der bliver behov for, i og med at lejelovforslaget ikke er blevet fremsat i denne folketingsssamling. Det er præciseringer, som bl.a. betyder, at lejeloven ikke gælder for leje af boliger, der er omfattet af lov om leje af almene boliger, som nu træder i kraft her den 1. juli 1998.

På tilsvarende vis kan vi naturligvis også støtte den udskydelse af de tre revisionsbestemmelser, som skulle have været foretaget her i denne samling. Det drejer sig om spørgsmålet om fællesantennen. Jeg tror ikke, de